

Levon

ผมแค่อยากเป็น
พนักงานธรรมดา
แต่ดันเกิดมามีชะตาเป็น
ร่างทรง

운명을 보는 회사원

7

Youngwan [暎完]

เขียน

บทกวี

แปล

XOXO

วาด

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก รุ า น ที่ ส ำ ค ัญ

“แต่ไหนแต่ไรมา คั้ตรูภายในอันตรายที่สุดใช้ไหมครับ
ตั้งนั้นผมไม่ใช่คั้ตรูของท่านรองประธานใหญ่หรอก”

- Youngwan

คำนำสำนักพิมพ์

ยิ่งเข้ามามีบทบาทในแวดวงธุรกิจและการเมืองมากขึ้นเท่าไร iewicz เล็บ ของ *ยองฮุน* ก็ยิ่งแหลมคมมากขึ้นเท่านั้น หลังจบหนังสือเล่มนี้ให้ใจชียอนเรียบร้อยแล้ว เป้าหมายต่อไปของยองฮุนคือการเลือกตั้งประธานาธิบดีที่ใกล้เข้ามา ทว่าการปรากฏตัวของโอสองกรุปอันยิ่งใหญ่ที่ตั้งตัวเป็นศัตรูกับยองฮุนอย่างชัดเจนก็ทำให้การเลือกตั้งครั้งนี้ทวีความเข้มข้นขึ้นอย่างคาดไม่ถึง!

การแข่งขันระหว่างโอสองกรุปกับยองฮุนมีเดิมพันด้วยตำแหน่งผู้ชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดี แต่ใครจะคิดว่าต้นสายปลายเหตุที่แท้จริงเป็นเพราะรองประธานใหญ่คังแจชิกแห่งโอสองกรุปต้องการ *ฮยองจุน* ไปเป็นลูกเขย ถึงได้พยายามบีบบังคับชินยองไฟแนนเชียลทุกวิถีทาง มีหรือที่ยองฮุนจะยอมเสียพาร์ตเนอร์คนสำคัญไป แกรมฮยองจุนยังตั้งใจจะแต่งงานกับมินฮีซึ่งเป็นเลขานุการของเขาอีก ต่อให้งานนี้ต้องปะทะกับยักษ์ใหญ่อย่างโอสองกรุป ยองฮุนก็ไม่หวั่นไหวเลยสักนิด

ในเมื่อฝ่ายตรงข้ามเป็นถึงผู้มีอิทธิพลในแวดวงธุรกิจระดับประเทศที่ต่อกรไม่ได้ง่าย ๆ ยองฮุนกับฮยองจุนจะใช้วิธีใดเพื่อเอาชนะอีกฝ่าย ก็ต้องมาลุ้นไปด้วยกันในเล่มนี้แล้วละ!

Levon

234

คนชนะได้ทุกอย่าง [3]

“วายฮับคยองริสอร์ทต่วนจับเธอ”

โจซียอนใช้แว่นขยายอ่านหนังสือพิมพ์อยู่สักพัก ก่อนวางแว่นลงเมื่อเห็น
ของฮุนเข้ามา

“มาแล้วเธอ”

“ครับ ผมต้องขึ้นเครื่องตอนบ่ายเลยริบมา”

“ขึ้นเครื่อง? ไปทำงานนอกสถานที่หรือไง”

“ครับ พอดีมีเรื่องที่ต้องไปจัดการที่ประเทศไทยนิดหน่อย”

“ยุ่งนำดูสินะ อีม ยังหนุ่มยังแน่นก็ควรจะทำงานให้หนักเข้าไว้ อายุเยอะ
ค่อยเที่ยวเล่นก็ยังไม่สาย เวยยังมีอีกมาก เตียวจะกลายเป็นมนุษย์ไร้ประโยชน์”

“อย่าพูดแบบนั้นสิครับ”

“ฉันพูดเรื่องจริงทั้งนั้น พอไม่ได้ช่วยเหลือสังคม ฉันก็รู้สึกที่ตัวเอง
ไร้ประโยชน์ เฮ้อ ถึงจะสงสัยว่าเจ้าหนีนอกระบบจะช่วยอะไรสังคมได้ แต่ถ้า
ไม่มีคนอย่างพวกฉัน พวกเจ้าของกิจการขนาดย่อมก็คงต้องปิดกิจการ”

“ผมทราบครับ”

“อัยการคิมซังซอลติดต่อฉันมา ให้อัยการชองชอกมันให้ข้อมูลอัยการ
เรื่องคดีทำร้ายร่างกายเพื่อกำจัดพ้อมันสินะ ถึงขั้นเตรียมใบตรวจสุขภาพแล้ว
เกลี้ยกล่อมบอดี้การ์ดที่เคยอยู่ข้างๆ ตอนทำร้ายร่างกายมาด้วย ที...ทั้งๆ

ที่เห็นไอ้เด็กนั้นพยายามทำทุกอย่างเพื่อจะเอาพ่อตัวเองเข้าคุก แต่ทำไมหัวใจฉันมันถึงได้โล่งขนาดนี้นะ”

“โล่งอกเหรอครับ”

โจซียอนหัวเราะเสียงดังอย่างอารมณ์ดีและย้อนถาม

“นายเห็นว่าฉันเสียใจเหรอ”

“พูดตามตรงก็ใช่ครับ”

“ถ้านายว่าอย่างนั้นก็คงจริง แต่ที่ฉันโล่งอกมันก็เป็นความจริงเหมือนกัน พอรับสายอัยการคิมซังซอล ฉันก็รู้สึกเหมือนร่างกายอ่อนแรงแปลกๆ ตอนนั้นมันคงจะถึงเวลาแล้วละ นายนี้มันเก่งจริงๆ หลังจากได้เห็นขามยของจินตนากรทั้งเป็นด้วยตาตัวเอง ฉันก็ตายตาหลับแล้ว เยี่ยมมาก”

ต่อให้ดูดวงชะตาก็ไม่สามารถรับรู้ได้ว่าจะตายวันไหนเวลาใด

อย่างไรก็ตาม ครั้งนี้ไม่ใช่แค่เพราะดูดวงชะตาได้ถูกต้อง แต่เพราะเจ้าตัวโกลั้จะบรรลุนิยามปรารถนาของตัวเองแล้ว จึงรู้สึกหมดแรงเท่านั้น

เนื่องจากการล้างแค้นที่หล่อเลี้ยงจิตวิญญาณยามชราดำเนินมาถึงปลายทางแล้ว หากบอกว่ายตอนนี้กำลังเตรียมพร้อมสำหรับความตายก็ไม่ใช่การพูดเกินจริงเลย

“ทุกอย่างยังไม่จบ อย่าเพิ่งคิดถึงเรื่องนั้นสิครับ”

“หึ...ทำไม กลัวฉันจะตายเร็วเกินไปหรือไง”

“ยังไงก็ควรดูหนังที่ค้างไว้ให้จบก่อนไม่ใช่เหรอครับ”

“ใช่ ฉันต้องดูหนังให้จบ แต่หลังจากได้รับโทรศัพท์จากอัยการนั้นก็คิดแบบนั้นขึ้นมา ว่าตอนนี้น่าจะตายตาหลับแล้ว ขอบใจจริงๆ”

“...”

“โล่งอกที่นายไม่ยกอันคยองริสอ์ตหรือเซยองซึซึให้คนอื่นแล้ว”

“ผมว่าจะยกให้ประธานชง แต่ขนาดมันใหญ่เกินกว่าจะให้ครับ”

“แค่ธนาคารออมทรัพย์ก็เพียงพอแล้วสำหรับบยองชาน คนอย่างหมอนั้นนะ ถ้าได้ฟรีๆ แล้วจัดการไม่ได้มันก็ปล่อยทิ้ง ต้องได้มาด้วยน้ำพักน้ำแรงตัวเองถึงจะดูแลดีจนออกดอกออกผล”

“ถูกต้องครับ”

“ฉันมองขาดล่ะสิ”

“ครับ เก่งกว่าหมอดูทั่ว ๆ ไปซะอีก”

“ที ๆ...คนแก่ก็ไม่ได้ไร้ประโยชน์ไปซะหมดหรอกนะ แล้วจะเอาอย่างไรกับคิมซังซอล คิดจะเลี้ยงต่อหรือไง ได้ยินมาว่าผีนสูงมากเลยหนิ”

ยองฮุนส่ายหน้าหนึ่ง ๆ

“เขาไม่ใช่คนก่อปัญหาครับ แต่ก็ไม่ใช่คนที่จะเป็นใหญ่ในสำนักงานอัยการเหมือนกัน ถ้าช่วยดึงเข้าสู่เวทีการเมืองในตำแหน่งที่เหมาะสมก็จะยืนหยัดได้ด้วยความสามารถของเขาเอง ดังนั้นจึงไม่มีอะไรต้องใสใจมากครับ”

“ถ้าฉันที่บอกว่าจะช่วยให้ได้ลงเลือกตั้งแบบสัดส่วนก็ไม่ใช่เรื่องโกหกนะสิ”

“สัญญาไว้แล้วก็ต้องรักษาสัญญาสิครับ เพียงแต่ผมไม่ได้ช่วยรับประกันอันดับก็เท่านั้นเอง”

“อ้าว ฮ่า ๆ ๆ! มีคนใจร้ายแบบนี้ด้วยหรือ ถ้าตกอันดับมันจะมีประโยชน์อะไรล่ะ”

“ผมไม่ได้ตั้งใจทำเรื่องให้ยุ่งยาก แต่อำนาจของพวกผมมีข้อจำกัดในการให้ความช่วยเหลือครับ ถ้าผีนปลักตันจริง ๆ ก็อาจจะดึงอันดับขึ้นได้ แต่มันจะกลายเป็นภาระต่อครับ”

“แล้วยังไงต่อ”

“ให้เขาเลือกครับว่าจะภวานาให้การจัดอันดับที่มรู้ผลลัพธ์แน่ชัด หรือจะลองไต่เต้าขึ้นมาจากการเลือกตั้งเขตที่แข่งขันกันอย่างดุเดือดดูสักตั้ง”

“นายคิดว่าหมอนั้นจะเลือกอะไร”

ยองฮุนแยมยิ้ม

“ถึงศักยภาพจะไม่มากพอ แต่เขาเป็นคนที่มีความกล้าและมุ่งมั่นพอสมควรครับ ถึงได้กล้าสบประมาทประธานใหญ่ชามยองจินของเซยองกรุ๊ป”

“ฉันก็แปลกใจเหมือนกัน พอดูจากการพูดโดยที่ไม่คำนึงถึงอนาคตแล้วฉันก็ถึงขั้นคิดว่า ‘หมอนี้มันลืมหูหรือเปล่า’ ด้วยซ้ำ”

“ถึงจะมีดวงได้รับราชการ แต่ก็ขึ้นอยู่กับว่าตอนเลือกตั้งได้เจอกับใครร่วมมือกับใคร ถึงจะตัดสินว่าได้หรือไม่ได้ครับ”

“ไม่รู้ว่าจะเลือกตั้งชนะหรือไม่ชนะนั่นแหละ”

“อย่างที่ผมบอกครับ ถึงจะมีดวงได้รับราชการ แต่ก็ไม่ใช่คนที่เส้นทางในอนาคตราบรื่นเหมือนโรยด้วยกลีบกุหลาบ เพราะฉะนั้นผมเองก็รับประกันไม่ได้เหมือนกันครับ”

โจชียอนพยักหน้าอย่างเสียดายเล็กน้อย

“นั่นสินะ”

“อยากให้อัยการคิมซังซอลไปได้ดีเหรอครับ”

“เอาจริง ๆ ก็ใช่ ถึงฉันจะไม่ไว้ใจแล้วก็เกลียดพวกอัยการมาทั้งชีวิต แต่ยังไงก็ได้รับความช่วยเหลืออย่างเต็มที่ก่อนตาย ฉันเลยอยากให้หมอนั้นได้ยึดไหล่กับเขาบ้างสักหน่อย”

“ผมจะคอยจับตามองอยู่ห่าง ๆ ครับ”

โจชียอนหัวเราะออกมาทันทีเหมือนแค่นั้นก็พอใจแล้ว

เพราะคนอย่างของสุนพูดเองว่าจะคอยจับตามองอยู่ห่าง ๆ ต่อให้ไม่ได้ประสบความสำเร็จมากก็คงไม่พังทลายหรอก

ท่าทางนั้นทำให้ของสุนเอียงศีรษะด้วยความสงสัย

“ทำไมผู้อาวุโสไม่ถามถึงปัญหาของลูกหลานตัวเองเลยล่ะครับ”

“ถามแล้วยังไง นายจะตอบเหรอ”

“ผมบอกปัญหาเรื่องสุขภาพได้ครับ”

“อ้อ...จริงสิ มีเรื่องนั้นด้วยสินะ ฉันนี่โง่จริง ๆ นึกว่าแค่ยกมรดกมหาศาลให้พวกลูก ๆ ก็เรียบร้อยแล้ว โง่สินดี”

โจชียอนบอกวันเดือนปีเกิดของลูกตัวเองทันที

จากนั้นของสุนจึงเขียนสิ่งที่ควรระวังและหลีกเลี่ยงที่ละข้อ ชายชราพับกระดาษแผ่นนั้นเก็บอย่างทะนุถนอม

ก่อนจะแอบถาม

“ไม่มีอย่างอื่นนอกเหนือจากเรื่องสุขภาพเหรอ”

“เรื่องอื่นรู้ไปก็ไม่มีอะไรดีหรอกครับ แค่เกิดมาพร้อมดวงโชคลาภและปกป้องทรัพย์สินที่มีไว้ได้ ก็ไม่ขาดเหลืออะไรแล้ว ผู้อาวุโสไม่จำเป็นต้องกังวลเลยครับ”

“อืม ใช่...แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว”

“ถ้าฉันผมขอตัวก่อนนะครับ”

ทันทีที่ย่องฮุนลุกขึ้น โจเซ็ยอนก็เดินเข้ามาหาและสวมกอดเขาไว้

“ขอบคุณมาก ขอบคุณ...”

“ไม่เป็นไรครับ”

โจเซ็ยอนลูบหลังของฮุนอย่างนั้นพักหนึ่ง

โดซูยอนกัดเล็บตัวเอง

ยิ่งการสอบสวนของอัยการดำเนินต่อไปเท่าไร เธอก็ยิ่งร้อนใจว่าสมุดบัญชีของนักกฎหมายอาจถูกเปิดเผยออกมาได้ทุกเมื่อ

ถึงจะมีแค่ชื่อข้าราชการระดับล่างและนักการเมืองไม่กี่คนถูกเปิดเผยออกมาเท่านั้น แต่หากมีเรื่องสมุดบัญชีที่เกี่ยวกับนักกฎหมายถูกปล่อยออกมา เธอก็ไม่กล้าหาญพอจะต้านแรงปะทะ

ประชาชนกำลังแสดงความผิดหวังอย่างมากกับข่าวอื้อฉาวที่เกิดขึ้นกับพรรครัฐบาลและพรรคฝ่ายค้าน หากชื่อของสามีเธอปรากฏในข่าวละก็...

ชีวิตของ สส.โดซูยอนคงจบลงตรงนั้นแน่นอน

ถ้าเป็นประเด็นอื่นก็อาจจะขัดขวางการสืบสวนของอัยการ หรืออย่างน้อยคงพอตรวจสอบได้ว่ากำลังดำเนินการสืบสวนอย่างไร แต่สำหรับประเด็นนี้ไม่อาจถามได้ง่ายๆ เพราะหากเข้าไปก้าวก่ายทีมสืบสวนแม้เพียงเล็กน้อยก็อาจจะโดนกล่าวหาว่าคิดจะแทรกแซงการสืบสวน

“รอนานแล้วเหอครับ”

ระหว่างที่โดซูยอนกำลังก่อกวน สส.ซอนโบยุนก็เดินเข้ามาหาพร้อมรอยยิ้มบางๆ

“เปล่าค่ะ”

“ดูเครียดมากเลยนะครับ”

สีหน้ายิ้มแย้มของ สส.ซอนกวนประสาทจนทำให้ สส.โดซมวดคิ้ว

“ส่วนทางท่าน สส.ก็คงจะมีเรื่องดี ๆ ไซ้ใหม่คะ ดูเหมือนตอนนี้นัยอียโดจะโดนระเบิดลงนะ แต่ทำไมสีหน้าท่าน สส.ถึงได้แจ่มใสขนาดนั้นล่ะคะ”

“หือ งั้นเหอครับ สงสัยผมจะดีใจที่ได้เจอ สส.โดน่ะ”

สส.ซอนไม่สามารถซ่อนความตื่นเต้นไว้ในใจได้

ว่ากันตามตรง เมื่อเห็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนนั้น ต่อให้นอนหลับ ก็สมควรตื่นขึ้นมาพร้อมรอยยิ้ม

แน่นอนว่าเป็นเรื่องน่าเศร้าที่สมาชิกในพรรคเดียวกันมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องอื้อฉาวในสมุดบัญชีนั้น แต่ก็ไม่ได้สร้างความเสียหายมากนัก เพราะพรรคฝ่ายค้านเองก็มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยเช่นเดียวกัน

ต่อให้ประชาชนจะเหมารวมว่านักการเมืองเป็นเหมือนกันหมดทุกคน แต่ไม่ว่าอย่างไรการเลือกตั้งก็ต้องดำเนินต่อไป ประชาชนจึงทำอะไรไม่ได้นอกจากลงคะแนนเสียง

สุดท้ายพอเวลาผ่านไปก็จะเหลือแค่นักการเมืองที่ไม่ได้มีชื่ออยู่ในสมุดบัญชี ดังนั้นสถานการณ์ครั้งนี้ไม่ได้เลวร้ายไปเสียหมด

นอกจากนี้ยังมีศัตรูที่ยกสองมือยอมแพ้แบบนี้อีกจึงอดยิ้มออกมาไม่ได้ แต่การท้วงติงของ สส.โดก็ทำให้เขาตระหนักถึงความผิดพลาดของตัวเอง จึงควบคุมอารมณ์และจัดการสีหน้าทันที

“คิดจะทำยังไงคะ”

“หมายถึงอะไรครับ”

“ฉันถามว่าจะจัดการสถานการณ์นี้ยังไงคะ เรื่องนี้เป็นปัญหาที่พรรครัฐบาลและฝ่ายค้านต้องร่วมมือกันข้ามผ่าน ไม่ใช่สถานการณ์ที่จะมานั่งชมแม่น้ำระหว่างข้าม¹ นะคะ”

“ไม่รู้สิครับ ถ้าผลการสอบสวนของอัยการออกมา คนทำผิดก็ควรถูกลงโทษ ส่วนพวกเราที่ไม่ได้เกี่ยวข้องก็แค่มาลองคิดกันว่าจะทำยังไงไม่ให้เกิดเรื่องแบบนั้นขึ้นอีกก็พอแล้วไม่ใช่หรือครับ”

สส.โดซุยอนกัดริมฝีปากขณะมอง สส.ซอนแสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

เมื่อรู้สึกได้ว่าการพูดอ้อมค้อมไม่ได้ทำให้สถานการณ์ดีขึ้น เธอจึงกำมือแน่นก่อนจะอ้าปากพูด

“ฉันรู้แน่คะว่าคนของพรรครัฐบาลที่สามารถเข้าใกล้การสืบสวนครั้งนี้ได้มาก

¹ ลักษณะการมองเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งผ่าน ๆ อย่างไม่สนใจเพราะไม่ใช่เรื่องของตัวเอง

ที่สุดคือใคร”

“คนนั้นคือผมหรือครับ”

“ค่ะ ได้ยินมาว่าเมื่อวานขึ้นท่าน สส. เพิ่งดื่มเหล้ากับหัวหน้าทีมสืบสวนอย่างสนิทสนมด้วยนี่ค่ะ”

นักการเมืองดื่มเหล้ากับหัวหน้าทีมสืบสวนผู้รับผิดชอบคดีที่อ่อนไหวแบบนี้มันหรือ

ไม่มีทางดูดีในสายตาคนภายนอกแน่นอน

สส. ชอน โบนุยอมรับความจริงว่าตัวเองโดนเล่นงานเข้าแล้ว

“รู้ได้ยังไงครับ”

“ถึงร้านเหล้าจะเข้มงวดเรื่องความปลอดภัยแค่ไหน แต่หน้าตาของ สส. ชอน ก็เป็นที่รู้จักกว้างขวาง ต้องระวังให้มากกว่านี้น่ะค่ะ”

สส. ชอน ตำหนิตัวเองในใจ

อันที่จริงกรรมการผู้จัดการชเวของฮุนก็บอกแล้วว่าเวลาที่ต้องการมีตติ้งลับ ๆ ให้มาใช้โรงแรมตัวเองได้ แต่ปัญหามาจากที่เขาใช้ร้านเหล้าวิโอพีในย่านชองดัมเพราะไม่อยากพึ่งพานักธุรกิจบ่อยนัก

พวกพนักงานที่ร้านเหล้าอาจจะเก็บความลับอย่างรอบคอบ แต่ดูเหมือนจะมีคนที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับ สส. โดอยู่ท่ามกลางบรรดาลูกค้าที่มีเพียงไม่กี่คนในวันนั้นด้วย

แน่นอนว่าหากเขาปฏิเสธ อีกฝ่ายก็คงจะตั้งต้นต่อไม่ได้เพราะไม่มีหลักฐาน แต่ถ้าถูกซุบซิบนินทาด้วยข่าวแบบนี้ก็ไม่ใช่เรื่องดีต่อการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งต่อไป

“เฮ้อ ให้ตายสิ... ต้องการอะไรครับ”

“จัดการแค่นี้ก็พอแล้วนี่ กรุณาหยุดเพียงเท่านี้เถอะค่ะ”

สส. ชอน ฉีกยิ้ม

“ห้ามทำมากกว่านี้? ถ้าถึงขั้นกำหนดไกด์ไลน์มาเรียบร้อยแล้ว ก็ควรจะบอกเหตุผลด้วยไม่ใช่หรือครับ”

“หมายถึงให้ฉันยื่นเชือกล่ามคอให้ท่าน สส. ด้วยตัวเองนั่นหรือคะ”

“นั่นก็เกินไปหน่อย แต่จะมาขอให้ยุติการสืบสวนโดยที่ไม่บอกเหตุผล

มันสมเหตุสมผลแล้วหรือครับ”

“ถ้าเรื่องไปไกลเท่าไร ประชาชนก็มีแต่จะยิ่งรังเกียจการเมืองมากขึ้นเท่านั้นค่ะ”

“...”

สส.ซอนโบยุนจ้องเธอหนึ่ง ๆ

สส.โตอี๊ดอัดกับสายตานั้นจึงพูดออกมาเหมือนหนไม้ไหว

“ท่าน สส. จะลงสมัครรับเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งหน้าใช่ใหม่มะ งั้นมาทำข้อตกลงกันดีไหม”

“ว่ามาสิครับ”

สส.ซอนกอดอก

ท่าทางเหมือนบอกว่าเป็นหลงพูดมา แต่ในใจเขากลับกำลังกระวนกระวายเพราะไฟที่เธอถือนั่นค่อนข้างอันตรายสำหรับการเลือกตั้งประธานาธิบดีที่เขาเล็งเอาไว้

“ถ้ายอมยุติการสืบสวนสมุดบัญชีที่มีชื่อนักการเมืองไว้แค่นั้น ฉันจะไม่ลงสมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีค่ะ”

“เฮ้อ... คงไม่ได้เสนอเพราะคิดว่าการสละสิทธิ์เป็นคู่แข่งของผมคือไฟที่ยอดเยียมใช่ใหม่มะครับ”

“ฟังให้จบก่อนสิคะ ฉันสละสิทธิ์การลงสมัครประธานาธิบดีครั้งนี้ แต่หลังจากเสร็จสิ้นการเลือกตั้งประธานาธิบดี ฉันจะเป็นประธานพรรคค่ะ ถ้าช่วยทำให้ฉันเป็นประธานพรรคได้ ฉันจะเก็บเรื่องที่ท่าน สส. ดื่มเหล้ากับหัวหน้าทีมสืบสวนครั้งนี้ไว้จนวันตายเลยคะ”

สส.ซอนโบยุนเอียงศีรษะ

“แล้วคุณล่ะ”

“ฉันจะช่วยให้ท่าน สส. ได้เป็นประธานาธิบดีไงคะ เป็นไงบ้างคะ ถ้าประมาณนี้ก็เป็นไฟที่น่าลองเปิดดูไม่ใช่หรือ”

“ก็เชื่อว่าจะเจรจากันไม่ได้หรอกครับ”

จะเชื่อได้แค่ไหนว่า สส. ผู้มีอิทธิพลของพรรคฝ่ายค้านจะหยิบยื่นความช่วยเหลือมาให้กัน

เขารู้สึกสงสัยในทีแรก ก่อนชอบใจที่อีกฝ่ายบอกว่าจะช่วยทำให้เขา
ได้ตำแหน่งประธานาธิบดี

แน่นอนว่ามันเป็นเรื่องที่เจรจกกันได้อย่างที่บอกไป

“ไม่ยากเลยล่ะ ยิ่งเงการสืบสวนตอนนั้ก็ทำให้อัยการเรียกความไว้วางใจ
จากประชาชนมาได้อีกครั้งอยู่แล้ว ต่อให้หยุดอยู่แค่นั้ก็ไม่มีใครว่าอะไรหรอกคะ
ในทางกลับกัน ภายในสำนักงานอัยการก็คงอยากให้อัยการสืบสวนจบเรื่องแบบพอดีๆ
นะคะ”

“มันใจเหรอครับ”

“คะ ฉันทันใจ พวกเขาคงจะอยากจบเรื่องแบบเงียบๆ โดยไม่ทำให้อ
เรื่องมันใหญ่ไปมากกว่านี้คะ”

“รู้ไหมครับว่าคำนั้นมันหมายความว่ายังไง”

“รู้สิคะ บางทีถ้าท่าน สส.ยอมทำตามที่ฉันทันบอก อัยการสูงสุดกับพรรคพวก
ของเขาคงจะทยอยลาออกกันตามลำดับ เรื่องนั้นฉันทันจัดการเองคะ ถ้าช่วยทำให้
มันจบแบบนั้นได้ ทีมสืบสวนตอนนั้ น่าจะขอบคุณท่าน สส. เป็นอย่างมากเลย
นะคะ”

สส. ซอนโบยุนกั้มหน้าครันคิดอยู่พักหนึ่งก่อนจะพูด

“ผมจะลองคิดดูครับ”

หว่างคิ้วของเธอขมวดแน่น

“จะลองคิดดูเงั้นเหรอคะ”

“มันเป็นประเด็นที่หนักเกินกว่าจะตัดสินใจตรงนั้ครับ”

สส. โดซุยกั้มกลับความหงุดหงิดอย่างสุดความสามารถแล้วย่อนถาม

“จะใช้เวลาคิดถึงเมื่อไหร่คะ”

“พุงนี้เวลานั้จะสรุปให้ฟังครับ”

อันที่จริงไม่มีเหตุผลให้ต้องยื้อเวลาเป็นวัน แต่เขาตัดสินใจไม่ได้ว่าควร
จะยุติการสืบสวนตามที่ สส. โดซุยอนยื่นข้อเสนอมาดีหรือไม่

อย่างน้อยก็ต้องปรึกษากรรมการผู้จัดการชวยของสุนก่อนถึงจะตัดสินใจได้

เพราะซอนโบยุนไม่ต้องการทำอะไรหุ่นหันปล้นเล่นจนต้องท้งเหินกับ

เอชเอสกรุ๊ป

235

คนชนะได้ทุกอย่าง [4]

“ไอ้พวกเวรเอ๊ย! สารเลวกันทั้งหมด!”

รองประธานใหญ่โอเซจุนอาละวาดพังข้าวของในห้องพักงานของตัวเอง
ตอนที่เริ่มเสนอให้แต่งตั้งประธานกรรมการในการประชุมคณะกรรมการ
ก็ยังรู้สึกขำใจ ทว่าท้ายที่สุดเมื่อชื่อของฮยองจุนถูกเสนอแล้วมีคนยกมือให้
เกินครึ่ง เขาก็ไม่อาจแยกแยะได้ว่าเป็นความจริงหรือความฝัน

เพราะมันน่าเหลือเชื่อเกินไป

ใครๆ ต่างก็มองว่าตนคือผู้สืบทอดกรุปโดยชอบธรรม แต่กลายเป็นว่า
เด็กที่ไม่ได้มีสายเลือดเดียวกันสักหยดกลับถูกเลือกให้เป็นประธานกรรมการ
ของกรุป นี่ไม่ใช่เรื่องสมเหตุสมผลเลยสักนิด

พอเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น เขาก็ไม่อยากยอมรับว่าเป็นความจริง

หลังจบการประชุมคณะกรรมการ เขาเรียกกรรมการที่อยู่ฝั่งตัวเองมา
รวมตัวและวางแผนหาทางพลิกเกม

อย่างไรก็ตาม กฎข้อบังคับของบริษัทระบุว่า จะได้รับการแต่งตั้งเมื่อมี
ผู้เห็นชอบมากกว่าครึ่ง เพราะฉะนั้นต่อให้ใช้สมองมากแค่ไหนก็ไม่สามารถพลิกมติ
ของที่ประชุมคณะกรรมการได้

หลังจากเวลาผ่านไปก็ตระหนักได้ว่า สิ่งที่เหลืออยู่ในมือของตนมีเพียงหุ้น
ของบริษัทเท่านั้น

เนื่องจากเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ที่ยังคงมีอิทธิพลต่อบริษัท ถ้าเห็นช่องโหว่ของอีซยงจุนแม่เพียงเล็กน้อยก็อาจดึงบริษัทกลับมาได้อีกครั้ง

ทว่าสิ่งสำคัญคือความพ่ายแพ้ในตอนนั้น

ฮยงจุนที่ได้เป็นประธานกรรมการคงจะขยายหุ้นของตัวเองและพยายามหาพันธมิตรมาไว้ข้างตัวมากขึ้น

ยิ่งเวลาผ่านไปเท่าไร ความเป็นไปได้ในการดึงบริษัทกลับมาที่ยังลดลงเท่านั้น

เท่ากับว่าตอนนี้ตัวเองเป็นแค่พ่อม่ายที่มีแต่เงิน หากไม่โกรธจนเลือดขึ้นหน้าก็คงแปลก

ทำลายข้าวของไปได้สักพักก็เริ่มหอบจึงพยายามปรับลมหายใจ ก่อนจะรีบกดโทรศัพท์แล้วโทรออก

“ฉันเอง”

“พี่ชาย~ นึกแล้วว่าต้องโทรมา”

อาจเป็นเพราะชนะสงคราม น้ำเสียงของประธานอีเซจินจึงเต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวา

“มาเจอกันหน่อย”

“เอาสิ เจอกันที่บริษัทคงไม่ได้...มีร้านอาหารตรงวังซิมนี่ที่เคยไปอยู่บ่อยๆ ไซ้ไหม เจอที่นั่นแล้วกัน”

“ได้”

รองประธานใหญ่อีเซจุนตัดสายและเปิดประตูออกไปอย่างฉุนเฉียว เหล่าพนักงานที่กำลังวุ่นวายเพราะข่าวใหญ่ที่เกิดขึ้นต่างตัวแข็งเป็นหิน และพากันลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว รองประธานใหญ่อีเซจุนพูดกับเลขาคนหนึ่ง

“เก็บกวาดข้างในด้วย”

“รับทราบค่ะ”

เลขาทำท่าจะพูดอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายก็ปิดปากเงียบ

ตอนแรกเธอตั้งใจจะแจ้งเรื่องพิธีเข้ารับตำแหน่งของประธานกรรมการอีซยงจุน แต่คิดว่าถ้าพูดเรื่องนั้นออกมาตอนนี้ อาจจะเป็นการฆ่าตัวตายเลยยังตัวเองไว้ แต่รองประธานใหญ่อีเซจุนก็สังเกตเห็นได้อยู่ดี

เขาจ้องเลขาฯอย่างไม่ค่อยสบอารมณ์ ก่อนจะเดินออกจากห้องรองประธานใหญ่

“เฮ้อ...”

เลขาฯหมดแรงทรุดตัวลงบนเก้าอี้ ส่วนพนักงานที่เหลือก็ปล่อยลมหายใจที่กลั่นไฉนแล้วนั่งลงเช่นกัน

“หัวหน้าฝ่าย พวกเราจะเป็นยังไงต่อเธอคะ”

หนึ่งในพนักงานของฝ่ายเลขาฯถามขึ้น

ถ้าเป็นนิสัยเวลาปกติคงจะโดนตำหนิต่อหน้าไปแล้วว่าพูดจาไร้สาระ แต่พอเห็นการกระทำของรองประธานใหญ่อีเชจุนวันนี้ก็ส่ายศีรษะ

“ไม่รู้สิ”

“พวกเราคงไม่ได้จบแค่นี้ใช่ไหมคะ”

“จะไล่ออกเลยเธอ รอดูก่อนเถอะ...”

หัวหน้าฝ่ายเลขาฯนั่งลงพลงทำสีหน้าเคร่งขรึม

เพราะรู้ว่าถ้าจะมีใครสักคนในฝ่ายนี้ที่มีโอกาสถูกไล่ออก ตัวเองก็คือคนที่มีความเป็นไปได้มากที่สุด

“มาเร็ววันนี้ ใครเห็นคงนึกว่ามาตามหาเมียที่กำลังนอกใจ”

ประธานอีเชจินแยมยิ้มเมื่อเห็นรองประธานใหญ่อีเชจุนมารออยู่ก่อนแล้ว ดูท่าจะรีบมากทีเดียว เพราะตั้งแต่ที่อีกฝ่ายติดต่อมามา เวลา ก็ผ่านไปไม่ถึงสามสิบนาทีด้วยซ้ำ

ยิ่งกว่านั้น พอนั่งลงและลองยกกาทัมเหล้าขึ้นมา ก็ดูเหมือนจะดื่มไปครึ่งหนึ่งแล้วด้วย

“ดื่มคนเดียวเธอ”

“แล้วจะให้ฉันดื่มกับใคร มองสิ ที่นี้มีใครอยู่ไหม”

“ซ็อกน่าดูเลยสินะ ที่ๆ... พี่รู้หรือเปล่า ตั้งแต่ฉันเกิดมาก็เหมือนจะเพิ่งเคยเห็นพี่ร่อนรนแบบนี้ครั้งแรก ไม่แน่ใจว่าตอนที่ยังจำความไม่ได้เคยมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นไหม... แต่แปลกตาดี”

“มันคือของขวัญที่นายมอบให้ฉันไม่ใช่หรือไง”

“ฉันซาบซึ้งนะที่พี่พูดแบบนั้น เพราะจริง ๆ ฮยของจุนมันเอาสปอตไลท์ไปหมด จนเครียดอยู่ว่าจะทำยังไงดีถ้าทุกคนมองข้ามฉัน”

“สนุกไหมล่ะ ฉันแพ้แล้วสนุกไหม”

“ทำไมถามแบบนี้ล่ะ ก่อนหน้านั้นพวกเราเพิ่งทะเลาะเหมือนจะฆ่ากันตายนี่นา โนเมื่อฝ่ายตรงข้ามพ่ายแพ้ไปแบบนี้ มันก็ต้องสนุกสิ จะชอบใจแทบตายก็เป็นเรื่องปกติด้วยซ้ำ”

รองประธานใหญ่อีเซจุนรินมักกอลลีลึงในแก้วตัวเอง โดยไม่แสดงอาการหัวเราะต่อการล้อเลียนของประธานอีเซมิน

ถ้าแกลิ่งก็ต้องมีปฏิกริยาโต้ตอบถึงจะแกลิ่งสนุก แต่พอฝ่ายตรงข้ามไม่แสดงอารมณ์อะไร ประธานอีเซมินจึงไม่แกลิ่งต่อและรับกามารินมักกอลลีใส่แก้วตัวเองเช่นกัน

รองประธานใหญ่อีเซจุนกระดกมักกอลลีรวดเดียวก่อนจะกล่าว

“ฉันเคยคิดว่าว่าสักวันอาจจะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น เคยคิดว่าตัวเองอาจจะแพ้ก็ได้ แต่สุดท้ายก็คิดว่าตัวเองคงชนะ เพราะมันคือบริษัทที่พี่สร้างขึ้นมายุ่งให้ฉัน ฉันเข้าใจว่านายอาจจะรู้สึกแฉะ เพราะนายเองก็เป็นลูกของพ่อเหมือนกัน”

เขาดื่มมักกอลลีที่เหลือในแก้วก่อนจะพูดต่อ

“หลังจากรู้ว่าฮยของจุนค่อย ๆ ดึงคนไปเป็นพวก ฉันก็คิดขึ้นมาแวบหนึ่งว่าจะขอความช่วยเหลือจากนายดีไหม”

“แต่ก็ไม่ได้ทำหิ”

“อืม ฉันพลาดเอง เพราะนี่กว่าจะใช้อำนาจตัวเองจัดการฮยของจุนได้แต่อย่าเข้าใจผิดล่ะ ไม่ใช่เพราะฉันไม่อยากแบ่งมรดกเลยไม่ขอความช่วยเหลือจากนาย แต่เป็นเพราะฉันไม่อยากให้นายรับรู้ถึงความพ่ายแพ้ของฉัน”

ประธานอีเซมินแค้นหัวเราะ

“หี! โอเค ตอนนั้นน่าจะเป็นอย่างนั้น แต่การรับรู้ทุกอย่างแล้วยังเมินคำขอร้องของฉันหลังจากพ่อยตาย มันก็เป็นเพราะความโลภของพี่นั่นแหละ”

รองประธานใหญ่อีเซจุนยอมรับอย่างง่ายตาย

“ใช่ นายพูดถูก สุดท้ายมรดกของพ่อก็อยู่ในมือฉัน ฉันเลยไม่มั่นใจว่าจำเป็นต้องยกมันให้นายแล้วแบกรับความเสี่ยงหรือเปล่า”

“ต้องแบกรับความเสี่ยงงั้นหรือ”

“ฉันไม่ไว้ใจนาย ลองคิดดูสิว่าตอนนั้นน้องสะใภ้เป็นยังไง จำไม่ได้หรือว่าเธอเคยไล่ต้อนฉันว่าจะร่วมมือกับฮยองจุน ถ้าฉันไม่ยอมแบ่งมรดกของพ่อให้ตอนนั้น”

“จำได้ดี คิดว่าเมียฉันไล่ต้อนแต่พี่หรือ ฉันก็โดนเหมือนกัน เพราะฉะนั้นแค่แบ่งก็จบแล้วหนิ เมียก็คงไม่มากวนใจฉันอีก แล้วก็ไม่ได้ทำพี่ด้วย”

“มรดกมันไม่ใช่ปัญหา ถ้านายได้หุ้นแล้วร่วมมือกับฮยองจุนขึ้นมา ฉันก็สูญเสียเงินจนไม่เหลืออะไรเลยนะสิ”

ประธานอีเซมินไม่ยอมแพ้แม่จะมีการโต้แย้งของพี่ชาย

“ถึงอย่างนั้นก็ควรจะแบ่งสิ ต่อให้พี่ทำพลาดแล้วฉันหักหลัง การแบ่งมรดกมันก็ต้องแล้ว ถ้าทำแบบนั้น อย่างน้อยถึงจะกลายเป็นไอ้เงี้ยวใจอ่อน แต่ก็คงไม่แพ้ให้กับลูกชายที่ไม่ได้มีสายเลือดเดียวกันสักหยดหรอก”

“ฉันยอมรับ ดังนั้นฉันถึงคิดว่ามันคือความผิดพลาดของฉันไง ตอนนั้นถ่ายอมทำตามที่คุณขอ มันคงไม่แย่นขนาดนี้”

“ยังไงก็มีเงินเยอะนี่นา แค่นี้ใช้ชีวิตอย่างสุขสบายกับทรัพย์สินสมบัติมากมายนั้นก็น่าจะพอใจแล้ว เมื่อก่อนเคยพูดไว้หนิ ว่าจะจะเป็นนักลงทุนระดับโลก ไหนๆ อยู่ตัวคนเดียวแล้ว เงินก็มีเยอะ ทำไมไม่ตั้งบริษัทลงทุนสักแห่ง แล้วลองผันตัวมาเป็นนักลงทุนแนวหน้าของเอเชียสักครั้งละ”

“ล้อเล่นหรือไง คำพูดสมัยยังไม่รู้ความนี่จำได้ดีเหลือเกินนะ”

“หึๆๆ...แล้วอยากพูดอะไรกันแน่ อย่าบอกนะว่าจะมาขอให้ฉันช่วยพี่อีกครั้ง? มันสายไปแล้วนา”

คำตอบอันเด็ดขาดของน้องชายทำเอารองประธานใหญ่อีเซจุนขมวดคิ้วชั่วคราว แต่เขาก็รินมักกอลลีใส่แก้วดื่มก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ซินยองเป็นของตระกูลอี มันเป็นเรื่องของเรา นายคงไม่คิดว่าฮยองจุนมันจะแบ่งบริษัทนี้กับนายง่ายๆ หรือใช้ไหม”

มุมปากข้างหนึ่งของประธานอีเซมินยกขึ้น

“พี่ ฉันไม่ได้ไร้เดียงสาขนาดนั้นนะ ตอนนี้พี่รอชมอยู่ข้างนอกอย่างเดียวก็พอ”

“ถ้าฉันนายมีแผนหรือ”

“ยังไงฉันก็ไม่ได้คิดจะแบ่งทรัพย์สินของกรุ๊ปเราให้ฮยองจุนตั้งแต่แรกอยู่แล้ว
อย่างที่พี่บอก ซินยองไฟแนนเชียลเป็นของบ้านเรา ทำไม่ต้องยกให้คนอื่นด้วยล่ะ”

“ฉันจะช่วยเอง”

“เกิดอะไรขึ้นกับพี่เนี่ย”

“นี่ คิดว่าฉันจะขออะไรจากนายหรือไง แค่หุ้คนที่ฉันมีก็หลายแสนล้านแล้ว”

“ไม่อยากเป็นประธานกรุ๊ปั้งหรือ”

“ถ้านายไล่ฮยองจุนออกไปได้ นายก็เป็นประธานใหญ่ไป ให้ฉันเป็น
แค่รองประธานใหญ่ก็พอ แค่นั้นฉันก็พอใจแล้ว”

“จริงหรือ”

“อืม ฉันถือหุ้ ส่วนนายเป็นประธานใหญ่...เป็นไง กับความสัมพันธ์
ระหว่างพี่น้อง มันจะมีอะไรดีไปมากกว่านี้อีก”

ประธานอีเซมินกอดอกและจมอยู่กับความคิดเงียบ ๆ

ตนคิดเรื่องไล่ฮยองจุนออกไปตั้งแต่แรกแล้ว แต่ก็กำลังกลัวกับพวก
คนสนิทว่าจะไล่หลานนอกไล่ที่ขึ้นมาเป็นประธานกรรมการอย่างไรดี

ถ้าได้ร่วมมือกับผู้ถือหุ้รายใหญ่ของกรุ๊ปที่ดำรงตำแหน่งรองประธานใหญ่
เห็นได้ชัดว่าจะมีประโยชน์มากเพราะเส้นสายและอำนาจของอีกฝ่าย

แต่ก็เคยโดนปิดทึ่ไปครั้งหนึ่งแล้ว

“มีเหตุผลอะไรที่ฉันต้องได้รับความช่วยเหลือจากพี่ด้วย”

“ลองคิดดูดี ๆ ฮยองจุนได้เป็นประธานกรรมการแล้ว มันถือสิทธิ์ในการ
แต่งตั้งบุคลากรของกรุ๊ป แล้วก็คงจะแต่งตั้งคนของตัวเองเข้ามารับตำแหน่ง
สำคัญตามใจชอบ เราไม่สามารถขัดขวางเรื่องนั้นได้ การโต้กลับควรจะเริ่ม
หลังจากนั้น แต่จะทำยังไงล่ะ ฮยองจุนมีเรื่องทุจริตหรือเปล่า”

แน่นอนว่าไม่มี และรองประธานใหญ่อีเซจุนก็ไม่เคยคิดว่าอีกฝ่ายจะมี
ข้อมูลดังกล่าว

เพราะถ้ามีอะไรแบบนั้น เจ้าตัวคงจะรู้ก่อนและไล่ฮยองจุนออกไปก่อน
เปิดประชุมคณะกรรมการแล้ว

“ถ้าลองสืบตอนนี่...”

“ไม่มีอะไรโผล่มาหรอก นายจะรู้จักไอ้เด็กนั้นดีกว่าฉันหรือไง ถึงมันจะชอบผู้หญิงมากกว่าเงินจนต้องมาปวดหัวเพราะปัญหาเรื่องผู้หญิง แต่ไอ้เรื่องเที่ยวรุมซาลอน เข้าผับหลีหญิง ก็ยังไม่ใหญ่พอให้ดึงมันลงจากตำแหน่งประธานกรรมการได้อยู่แล้ว”

“ใช่...”

“ถ้าเจอปัญหาเรื่องเงินก็คงจัดการได้ทันที มันโตมาบนกองเงินกองทอง ถ้าเงินไม่พอก็ใช้บัตรเครดิตหรือบัตรเครดิตของแม่มัน แต่ถ้าคิดจะยกประเด็นเรื่องบัตรเครดิตขึ้นมาละก็...”

“พี่ก็จะโดนสินะ”

“ใช่ เพราะเป็นบัตรที่ฉันให้ไว้ ไอ้เด็กนั้นไม่มีจุดอ่อนที่ถึงตายเลย”

“ถ้าฉันพี่มีวิธีเหรอ”

“เล่นงานซึ่งๆ หน้าเลยไง ในการประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้นครั้งหน้าฉันจะดึงมันลงมา อย่าลืมนสิ ฉันเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของชินยงไฟแนนเชียลกรุ๊ปนะ”

ประธานอีเซมินถามอย่างข้องใจ

“แต่ยังไงประธานกรรมการก็ต้องแต่งตั้งผ่านการประชุมคณะกรรมการอยู่ดีหิ”

“ตั้งนั้นฉันกับนายต้องร่วมมือกันโน้มน้าวคณะกรรมการไง เชื่อฉันสิ”

รองประธานใหญ่อีเซจุนกำหมัดทุบโต๊ะแล้วพูดอย่างมั่นใจ

“น้องชายอย่างประธานอีเซมินจึงฉีกยิ้มแล้วพยักหน้า”

“โอเค ดี มาลองดูกันสักตั้ง”

“นายคิดถูกแล้ว”

ดูเหมือนความอึดอัดในใจจะค่อยๆ คลายลงบ้างแล้ว รองประธานใหญ่อีเซจุนถึงได้ยิ้มพร้อมกับคืบแพนเค้กตันหอมชีฟู้ดเข้าปาก

“ที่ดิน? หมายถึงที่ดินผืนนั้นอีกแล้วหรือคะ”

ยอนฮีขมวดคิ้วย้อนถามหัวหน้าฝ่ายซิงอินจินของห้างสรรพสินค้าแกรนด์ที่ไม่ได้พบกันมานาน

“ใช่ ตรงนั้นแหละ หรือเธอคิดจะเอามันไปทำอย่างอื่น”

“เปล่า...แต่ก่อนหน้าที่นี่ที่เลิกสนใจไปแล้วนี่นา ทำไมอยู่ดี ๆ ถึงอยากได้ที่ดิน
นี้ใหม่อีกละคะ”

“จะอะไรเล่า ก็ภายในบริษัทเปลี่ยนการตัดสินใจนะสิ มันมีกรณีแบบนั้น
บ่อยจะตาย บอกว่าจะทำแล้วก็คว่ำทิ้ง แต่อยู่ ๆ ก็ร้องขึ้นมาใหม่ พวกเธอก็เป็น
แบบนี้ไม่ใช่หรอ”

“มันก็ใช่...”

“ลองคิดดูดี ๆ นะ”

หลังแยกกับหัวหน้าฝ่ายชงอินจิน ยอนฮีก็ครุ่นคิดอย่างถี่ถ้วนอยู่คนเดียว
ระหว่างกลับบริษัท

เธอได้ยื่นจากยงฮุนมาประมาณหนึ่งแล้วจึงรู้ว่าการเลือกเขตสายพาน
อุตสาหกรรมชีวภาพจะกลับไปที่ย่านใหม่อีกครั้ง

เนื่องจากยงฮุนไม่คิดจะเสริมสร้างการเติบโตของเอสเอสคอนสตรัคชั่น
ด้วยการก่อสร้างคอนโดมิเนียมเป็นหลัก จึงไม่มีความโลภในที่ดินผืนนั้น แต่ไม่รู้
ทำไมยอนฮีถึงรู้สึกเสียดายถ้าจะขายมันออกไปเฉย ๆ

“มีเรื่องเครียดอะไรหรือครับ”

หัวหน้าฝ่ายพัคยองไฮเข้ามาถามยอนฮีที่มัวแต่ขบคิดเรื่องนี้

ถึงยอนฮีจะมีตำแหน่งต่ำกว่า เธอก็เป็นลูกสาวคนเดียวของท่านประธานใหญ่
ต่อให้ยอนฮีจะห้ามแล้วว่าไม่ต้องทำแบบนี้ แต่เขาก็กังพุดสุภาพกับเธออยู่ดี

“อ้อ คือว่า...”

ยอนฮีเล่าบทสนทนาที่ได้พูดคุยกับหัวหน้าฝ่ายชงอินจินให้เขาฟัง

หัวหน้าฝ่ายพัคเองก็รู้ว่าสายพานอุตสาหกรรมชีวภาพจะถูกสร้างขึ้นที่ย่าน
เช่นกัน

“จริง ๆ พื้นที่ตรงนั้นเหมาะกับการสร้างคอนโดมากที่สุดครับ ถึงกรรมการ
ผู้จัดการจะไม่ค่อยชอบใจเท่าไร แต่บางทีถ้าเอามาสร้างอะไรสักอย่าง เขาอาจจะ
ไม่คัดค้านก็ได้ล่ะครับ ดีกว่าปล่อยให้ดินผืนนั้นว่างไว้เฉย ๆ”

“อืม...”

“อยากเอามาทำอย่างอื่นหรือครับ”

“คือว่า...ว่ากันตามตรง ตอนนี้อย่างไรก็ตามพื้นที่ในธุรกิจแบรนดเนมได้

นิดหน่อยแล้วไม่ใช่หรอคะ”

“ครับ?”

“Nodri Clare กำลังเติบโตอย่างรวดเร็วขนาดนี้ จะมีแค่อย่างเดียวมันก็
ยุ่งๆ อยู่ นะคะ ถึงจะกวาดเงินสดจากเงินมาได้แบบนี้ แต่การสะสมเงินนั้นต่อไป
เรื่อยๆ มันก็เท่านั้น”

“แล้วยังไงต่อครับ”

“พวกเราลองขยายธุรกิจแบรนด์เนมดูสักครั้งดีไหมคะ”

ทดลองอ่าน

236

เรื่องราวที่เกิดขึ้นในกรุงเทพฯ [1]

หัวหน้าฝ่ายพัคบยองโฮ นั่งลงข้างๆ และถามอย่างจริงจัง

“อยากขยายยังไงครับ ดูเหมือนไม่น่าอยากขยายแบรนด์ Nodri Clare ต่อ...หรือว่าอยากลองสร้างพรีเมียมเอาต์เล็ตบนที่ดินตรงฮานัมั้งนั้แหละครับ”

“ใช่ค่ะ”

หัวหน้าฝ่ายพัคอิงเล็กน้อยกับคำตอบของยอนฮี

“เออ...หมายถึงว่าอยากลองทำธุรกิจจัดจำหน่ายไซ้ไหมครับ แต่ว่าธุรกิจแบบนี้ในวันก็ยิ่งหดตัวลงเรื่อยๆ ในสถานการณ์ที่แพลตฟอร์มออนไลน์กินรวบทุกอย่าง ธุรกิจจัดจำหน่ายแบบออฟไลน์...”

“ไม่ใช่แค่จำหน่ายสินค้าธรรมดาๆ แต่เป็นการจำหน่ายสินค้าแบรนด์เนมค่ะ”

“ตอนนี้ก็มีเอาต์เล็ตแบรนด์เนมอยู่แล้วนะคะ”

“ถึงจะเรียกว่าเอาต์เล็ตแบรนด์เนม แต่ก็มีแบรนด์ราคาถูกค่อนข้างเยอะค่ะ ฉันอยากทำเอาต์เล็ตที่รวบรวมเฉพาะแบรนด์เนมราคาสูง เป็นสถานที่ที่อย่างน้อยก็ต้องเป็นระดับวีวีไอพีของห้างเท่านั้นถึงจะเข้ามาได้อย่างมั่นใจ”

คำตอบของยอนฮีทำให้หัวหน้าฝ่ายพัคบยองโฮจับทางไม่ถูกไปชั่วขณะ

“สถานที่ที่เข้ามาได้อย่างมั่นใจมันหมายความว่าอะไรเหรอครับ”

“ก่อนอื่น ฉันขอพูดก่อนว่าฉันไม่ใช่คนแบบนั้นนะคะ แต่คนรวยๆ บางคนเขาอาจจะไม่อยากจะอยู่กับคนที่ไม่ได้มี...”

เมื่อเห็นว่าเธออธิบายลำบาก หัวหน้าฝ่ายพัคจึงช่วยตอบให้สบายๆ

“หมายถึงไม่อยากอยู่ร่วมกับคนจนใช่ไหมครับ”

ยอนฮียิ้มสีกหน้าประดักประเดิด

“ใช่ค่ะ อีกอย่างสิ่งที่คนเหล่านั้นหลงใหลก็คือคอนเนกชัน สิ่งที่ฉันคิดมันไม่ใช่แค่เอาต์เล็ตที่รวมเฉพาะช้อปปิ้งแบรนด์เนมอย่างเดียว แต่เป็นการพบปะสังสรรค์ผ่านโปรแกรมต่างๆ รวมถึงการจัดแพชั่นโชว์ทุกชิ้นด้วยค่ะ”

“อ้อ...สร้างให้คนมารวมตัวกันสินะครับ”

“ถูกต้องค่ะ ยังไงบ้างพวกนั้นก็เกี่ยวกับการอยู่แต่ในบ้าน อยากออกมาเมาท์มอยข้างนอก แต่สถานที่ที่ไปก็มีแต่ที่เดิมๆ คนที่เจอก็คนเดิมๆ ตลอดเหมือนกันค่ะ ฉันอยากสร้างพื้นที่ให้แตกต่างเล็กน้อย อยากช้อปปิ้งช้อปปิ้ง แล้วจัดงานพบปะสังสรรค์ที่เหมาะสมกับคุณภาพของสินค้าแบรนด์เนม อาจจะเชิญดีไซเนอร์ที่เป็นผู้นำแฟชั่นมาด้วยก็ได้ค่ะ”

“สเกลค่อนข้างใหญ่เลยนะครับ”

หัวหน้าฝ่ายพัคของไฮเกะพริบตาปริบๆ

ตอนแรกเห็นพูดถึงเรื่องแบรนด์เนมเลยคิดว่าคงจะเปิดช้อปปิ้งขนาดพอเหมาะสักแห่งก็พอแล้ว แต่ก็ต้องตกใจกับคำว่าเอาต์เล็ตแบรนด์เนม และยิ่งตกใจกว่าเดิมเมื่อสเกลมันใหญ่กว่านั้น

“ใช่ไหมล่ะคะ แต่ถ้ามองแค่ตัวธุรกิจอย่างเดียว มันน่าจะยากนิดหน่อยหรือเปล่าคะ”

“ไม่รู้สิครับ เพราะมันเป็นธุรกิจที่ผมไม่เคยนึกถึงมาก่อน เลยเดาไม่ออกว่ามันจะต้องลงทุนเท่าไร แล้วจะสร้างยอดขายยังไง เดี่ยวลองให้ฝ่ายวางแผนและประสานงานวิเคราะห์ดูก่อนดีกว่าครับ”

“ดูเหมือนฉันจะทำให้ทุกคนต้องลำบากกัน ขอโทษด้วยนะคะ”

“พูดอะไรแบบนี้ล่ะครับ มันเป็นงานของบริษัทนี้น่า จริงๆ ที่ดินผืนนั้นมันกลายเป็นพื้นที่ที่มีมูลค่าพอสมควร จะปล่อยร้างไว้ก็ยิ่งไงอยู่ ถ้ามีไอดีเดียวทางธุรกิจที่โอเค การนำมันมาพิจารณาก็เป็นหน้าที่ของเราเราครับ อีกอย่างถึงตอนนี้จะมีเอาต์เล็ตแบรนด์เนมแล้ว แต่ไอดีของคุณหนูก็เหนือขึ้นไปอีกระดับ ฟังดูเข้าท่าอยู่นะครับ”

“ถ้าฉันก็ลองออกไปทีละ”

ยอนฮียิ้มกว้างก่อนจะรีบกดโทรศัพท์โทร.ออก

“พี่ ฉันเองค่ะ ขอโทษทีนะ ฉันลองถามดูแล้ว แต่เห็นว่าช่วงนี้ไม่มีแพลนจะขายที่ดินผืนนั้น ถ้าสถานการณ์เปลี่ยนแปลงยังไงจะติดต่อไปนะคะ~”

หลังจากวางสายก็กล่าวกับหัวหน้าฝ่ายพัค

“พวกเราทำให้เต็มที่กันเถอะค่ะ ให้ฉันทำอะไรก่อนดีคะ”

เพราะคิดว่าเป็นคือธุรกิจแรกที่ตัวเองเป็นคนนำทัพก็เลยตื่นเต้นเป็นพิเศษ ยอนฮีจึงลุกปรวดขึ้นด้วยใบหน้าสีแดงขึ้นเล็กน้อย

ทันทีที่มาถึงประเทศไทย ของฮุนก็ต้องทำหน้าว้าวคือขมวดเพราะฝนตกหนักมาก

“ไม่เป็นไรหรอก ต่อให้อากาศจะเป็นแบบนี้ แต่คนจะเที่ยวมันก็เที่ยวกันนั้นแหละ เท่าที่หาข้อมูลมาเห็นว่าตอนนี้หน้าฝนนะ ระหว่างที่อยู่ที่นี่ คงต้องเจอฝนนิดหน่อย”

กรรมการผู้จัดการโกซึ่งฮยอนพยายามพูดสร้างความผ่อนคลาย

“มันไม่ได้ดูเหมือนตกนิดหน่อยเลยนะครับ”

“ไม่เป็นไรน่า ตกแบบนี้ก็เก็บเดียวก็หยุดแล้ว”

แต่ถึงแม้ว่าจะนั่งแท็กซี่มาถึงโรงแรมเพื่อเช็คอินและเก็บสัมภาระเรียบร้อยแล้ว ฝนที่กระหน่ำก็ไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดเลย

ของฮุนมองออกไปนอกหน้าต่างด้วยสีหน้ากังวลก่อนจะถาม

“ฝนตกไม่หยุดแบบนี้ก็ควรจะจัดปาร์ตี้หรือครับ”

“ແຫງລີ ແນ່ນອນອາດຢູ່ແລ້ວ ມັນໄມ່ໃຊ້ປາຣ໌ຕີ້ຮຸຣມຕາໆ ແຕ່ເປັນງານເລີ່ຍຈລອງ ຫລັງຈບການປຣະຊຸມເຣື່ອງປລັງງານທດແທນເລຍນະ ຄນທີ່ມີອາດສູງສຸດໃນໂຄຣງການີ້ ອາຍາງອຸດມຈະຍອມຟລາດໂອກາດສີໆ ແບບນັ້ນຫລືອາຍາງ ບາງທີ່ຕອນນີ້ເຂາອາຈວງແຜນ ສູບເຈນຈາກຟວກເກຫລາຍຮ້ອຍລ້ານເລຍດ້ວຍຂ້າ ແຕ່ເຈພະໃນງານເລີ່ຍຈຣັ່ງນີ້ທ່ານນະ ໄມ່ຣວມທີ່ອາຈຈະຕ້ອງຈ່າຍໃນອາດຕ”

“เขาจะคิดไปถึงขนาดนั้นเลยหรือครับ”

“ฉันมั่นใจว่ามันจะมากกว่านั้น ยังไงตอนนี้ก็ไม่สำคัญแล้วว่าใครจะมารับช่วงต่อโครงการ เพราะแค่จัดการกับก๊าซธรรมชาติที่ขุดออกมาแล้วให้ตีก็พอ

ถ้าฉันมันจะเหลืออะไรละ ใครจะให้รีเบต¹ กับเขามากกว่ากันไม่ใช่หรือไง”

“ถึงจะม้างๆ ที่รู้เรื่องนั้นอยู่แล้วก็เถอะ...”

“ทั้งหมดก็แค่นั้นแหละ ในประเทศเราพวกคนรวยจะมีชีวิตที่ดีกว่าคนธรรมดาใช่ไหมละ ที่ประเทศไทยก็ไม่ต่างกัน เพราะถ้ามีเงินมากก็ใช้ชีวิตสุขสบายไปทั้งชาติ ยิ่งมีเงินเยอะเท่าไร ก็ยิ่งทำตามใจตัวเองได้มากเท่านั้น”

“ถ้าฉันเตรียมตัวพร้อมแล้วใช่ไหมครับ”

“ใช่ ไปกันเถอะ”

ทั้งสองคนเรียกรถลีมูซินเพื่อเดินทางไปโรงแรม

จุดหมายปลายทางก็คือโรงแรมหรูแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ใจกลางกรุงเทพฯ

ห้องจัดเลี้ยงของโรงแรมแห่งนี้ไปด้วยผู้คนมากมายจนแทบจะไม่มีที่ว่างให้แทรกตัวเข้าไป ถ้าหากคิดจะตามหาอุดมผู้เป็นตัวเอกของวันนี้ก็ไม่ต่างอะไรกับมเข็มบนหาดทราย

“ปกติคนเยอะขนาดนี้เลยเหรอครับ”

“ไม่รู้สิ ฉันก็เพิ่งเคยเห็นสถานการณ์แบบนี้ครั้งแรกเหมือนกัน เอ๊ะ นั่นอะไรนะ”

เมื่อมองตามนิ้วของกรรมการผู้จัดการโกซึ่งฮยอนก็เห็นป้ายโฆษณาที่มีรูปถ่ายเต็มตัวของผู้ชายที่ดูเหมือนจะเป็นดาราตั้งอยู่

“ท่าทางจะมีดารามาร่วมงานด้วยนะ ไม่ใช่ดาราประเทศเราใช่ไหมครับ”

“อืม ดูแล้วไม่น่าใช่ พวกเราเลือกวันผัดหรือไงเนี่ย แต่ก็ช่วยไม่ได้ ไม่ได้มีการประชุมพลังงานกันทุกวันนี้หา เอ้อ ดวงซวยจริงๆ”

“นั่นสิครับ ยังไงก็ลองหาดูก่อนเถอะ”

ทั้งสองคนเริ่มตามหาชายที่ชื่ออุดมท่ามกลางผู้คนมากมาย

ถึงจะรู้จักรูปพรรณสัณฐานของอีกฝ่ายผ่านรูปภาพและวิดีโอแล้ว แต่พอเอาเข้าจริง ๆ การตามหาท่ามกลางผู้คนที่เดินขวักไขว่เช่นนี้ก็เป็นเรื่องยากมาก...

“อ้าว อยู่ไหนไง”

¹รีเบต (Rebate) หมายถึง ส่วนลดหรือเงินคืนที่จะได้รับเมื่อบรรลุข้อตกลงระหว่างสองฝ่าย

ทว่ากลับหาเจอง่ายกว่าที่คิด
 เพราะกลุ่มบอดีการ์ด (?) ที่สวมสูทสีดำยื่นห้อมล้อมรอบตัวค่อนข้างเด่น
 สะดุดตา

“เข้าไปกันครับ”

อุดมกำลังพูดคุยกับสาวสวยชาวต่างชาติ

เธอยิ้มขณะสัมผัสหน้าอกและต้นแขนของอุดม ราวกับตั้งใจจะทำให้เขา
 เป็นของเธอในคืนนี้

คำพูดแรกของกรรมการผู้จัดการโกซิงฮยอนที่เห็นภาพนั้นจึงเป็นแบบนี้

“โอ้โฮ...ท่าจะยากแฮะ”

แม้ว่าเงินจะสำคัญที่สุดในโลก แต่ถ้าจะมีสิ่งล่อใจที่แข็งแกร่งกว่าเงิน
 สิ่งนั้นก็คงเป็นผู้หญิง

อย่างไรก็ตาม ยองฮุนก็เดินเข้าไปหาโดยไม่สนใจอะไรทั้งนั้น ก่อนจะยื่นมือ
 ออกไปพร้อมทักทายด้วยสำเนียงภาษาอังกฤษฟังดูแปร่ง ๆ เล็กน้อย

“สวัสดีครับ ผมชเวยงฮุน จากเอสกรู๊ป ประเทศเกาหลีใต้ครับ”

“เอสกรู๊ป...”

“ท่านอุดมคงจะทราบแล้วว่าพวกเราทำข้อตกลงร่วมกับบริษัทน้ำมันแห่งชาติ
 ของเกาหลี เพื่อเข้าร่วมโครงการพัฒนาแหล่งก๊าซธรรมชาติของประเทศไทยครับ”

“อ้อ...อย่างนั้นสินะครับ”

สีหน้าบ่งบอกว่างุนงน

ฝ่ายโครงการพิเศษของเอสเอสการผลิตส่งเอกสารทางการเกี่ยวกับการ
 เข้าร่วมโครงการพัฒนาแหล่งก๊าซธรรมชาติไปเรียบร้อยแล้ว แต่เห็นได้ชัดว่า
 อีกฝ่ายคงจะไม่ได้รับ

กรรมการผู้จัดการโกซิงฮยอนรีบเข้ามายื่นข้าง ๆ อย่างรวดเร็วและเริ่มอธิบาย
 เหมือนพลาดโอกาสไม่ได้

“เกาหลีได้มีการขุดเจาะก๊าซธรรมชาติจากเมียนมาและอ่าวทะเลตะวันออก
 อยู่แล้วครับ จริงอยู่ว่าพวกเรายังไม่โดดเด่นเมื่อเทียบกับบริษัทชั้นนำอื่น ๆ แต่
 ถึงอย่างนั้นเราก็มีความชำนาญเพียงพอ และเหนือสิ่งอื่นใดคือราคาย่อมเยา
 กว่าบริษัทอื่น...”

ระหว่างที่กรรมการผู้จัดการโกซึ่งฮยอนกำลังจะอธิบายต่อ หญิงสาวชาวต่างชาติที่ยืนทำหน้านี้ไว้ด้วยขวามืออยู่ข้าง ๆ ก็แทรกขึ้นมา

“แหล่งก๊าซธรรมชาติเมียนมาไม่ใช่ของบริษัทคุณ แต่เป็นของบริษัทอื่น ไม่ใช่เธอคะ พูดอย่างกับเป็นโครงการของตัวเอง คิดจะหลอกท่านอุดมหรือไงคะ”

เธอไม่ใช่ผู้หญิงที่มายืนด้วยกันเพื่อเป็นแค่เพื่อนคุยจริง ๆ ด้วย

กรรมการผู้จัดการโกซึ่งฮยอนเองก็ไม่ได้หวั่นไหวและสวนกลับเหมือนจะถามว่าแล้วเรื่องนั้นมันทำไม

“นั่นเป็นคำถามที่ดีมากครับ ผมพูดถึงเรื่องเมียนมาเพราะคนส่วนใหญ่คิดว่าเกาหลีใต้ขาดความชำนาญ นอกจากนี้บริษัทน้ำมันแห่งชาติของเกาหลีที่ทำการกิจการค้าร่วมกับพวกเรา ก็เป็นบริษัทที่มีประสบการณ์อันยอดเยี่ยมเกี่ยวกับการขุดเจาะก๊าซธรรมชาติจากอ่าวทะเลตะวันออก ดังนั้นจึงไม่ได้มีความแตกต่างจากบริษัทที่กำลังขุดเจาะแหล่งก๊าซธรรมชาติในเมียนมามากนัก ขอโทษนะครับ คุณมาจากบริษัทไหนหรือครับ”

“...”

เธอหันหน้าไปทางอื่นโดยไม่ตอบคำถาม

อาจจะไม่พอใจที่พวกเขาไปทำให้เธอไม่สบายใจ อุดมจึงกล่าวด้วยสีหน้าไม่สบายอารมณ์เล็กน้อย

“ผมเข้าใจครับ แต่ดูเหมือนว่าการพูดคุยเกี่ยวกับหัวข้อจริงจังแบบนี้จะไม่เหมาะกับสถานการณ์นี้ะครับ”

“โอเคครับ ถ้ามันเป็นมือกลางวันพรุ่งนี้ได้ไหมครับ”

พออุดมทำหน้าหนักใจ หญิงสาวที่ไม่ทราบชื่อก็แทรกขึ้นมาอีกครั้ง

“ขอโทษค่ะ แต่พรุ่งนี้ท่านอุดมมีนัดกับพวกฉันแล้ว เสียใจด้วย แต่ฉันแนะนำว่าคราวหน้าคุณควรนัดหมายก่อนมาประเทศไทยนะคะ”

คราวนี้กรรมการผู้จัดการโกซึ่งฮยอนทำหน้าที่ผิดหวังเหมือนหมดหนทาง แต่ยอฮยอนกลับยิ้มยิ้มแล้วอ้าปากพูดด้วยสำเนียงภาษาอังกฤษแปร่ง ๆ เช่นเดิม

“อย่างนี้นี่เอง แล้วคืนนี้ละครับ ขอเวลาสักครู่หลังจากจบงานเลี้ยงก็ได้ครับ”
อุดมโบกมือเหมือนจะบอกว่าไม่ได้

“ขอโทษที่ครับ คินนี่ผมก็มีนัดแล้วเหมือนกัน”

“อ้อ งั้นเหอครับ ท่านคงไม่ได้ใช้เวลากับสาวสวยที่แต่งงานแล้วคนนี้ก็แสดงว่ามีนัดสำคัญอื่นสินะครับ”

ถึงจะตะกุกตะกัก แต่ของสุนที่ตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นปีๆ ก็พูดด้วยไวยากรณ์ที่สื่อความหมายได้อย่างชัดเจน ซึ่งในทางกลับกัน ปัญหาก็คือมันชัดเจนมากจนไม่มีทางไม่เข้าใจความหมาย

“ว่ายังไงนะครับ”

“คะ...คุณ! พุดอะไรนะ!”

ของสุนจึงรีบพุดพลางโบกมือ

“อ้อ ขอโทษครับ คุณอาจจะหยา่แล้วก็ได้ สงสัยผมจะเข้าใจผิดสินะครับ”

หญิงสาวต่างชาติโกรธจนขึ้นเสียงใส

“คุณรู้ไหมว่าฉันเป็นใคร”

จะรู้ได้อย่างไรว่าเป็นใคร ทว่าเธอมีหางตาเรียวบาง เปลือกตาหนา จึงเป็นโหงวเฮ้งที่ชอบเข้าหาผู้ชายและมีผู้ชายติดพันเยอะด้วยเช่นกัน เรียกได้ว่าแค่มองโหงวเฮ้งก็แสดงดวงดอกท้อออกมาเต็มเปี่ยมแล้ว

ผู้หญิงคนนี้หน้าผากแคบและโหนกคิ้วต่ำ ช่วงวัยเด็กคงจะดวงไม่ค่อยดีนัก ถึงแม้จะเป็นชาวตะวันตกก็มีปากเล็กและโหนกแก้มชัด บางทีในช่วงวัยรุ่นอาจจะเคยแต่งงานมาแล้วครั้งหนึ่งก็ได้

“ขอโทษครับ ผมคงเข้าใจผิดไปเอง แต่ดูจากปฏิกิริยาแล้ว ท่าทางจะแต่งงานมาแล้วจริง ๆ ใช่มั้ยครับ”

ถ้าที่นี้คือประเทศเกาหลีก็คงจะเรียกตำรวจมาดำเนินคดีตามกฎหมายได้ แต่ตรงนี้เป็นสถานการณ์ที่แปลกประหลาด

การเรียกตำรวจมาเพราะแค่ถามว่าแต่งงานแล้วหรือยังมันไม่ใช่เรื่องนอกจากนี้ถ้าบอกว่าคนละสัญชาติจึงมีความแตกต่างทางวัฒนธรรม ตำรวจก็ไม่สามารถว่ากล่าวตักเตือนอะไรได้

ไม่ใช่เพียงแค่นั้น ปัญหาใหญ่คือการพุดต่อหน้าผู้ชายที่เธอกำลังพยายามจีบอยู่

หลังจากพุดถึงคำว่าแต่งงาน เธอก็รับรู้ได้ว่าสีหน้าของอุดมเคร่งเครียดขึ้น

“พอเถอะครับ ถือว่าเห็นแก่หน้าผมก็ได้”

“ขอโทษที่ครับ ผมแค่เกรงว่าท่านอุดมอาจจะถูกดึงเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องอื้อฉาว...”

อุดมมองของสุนด้วยสายตาแปลกๆ ก่อนจะเรียกบอดีการ์ดของตัวเองเข้ามา

จากนั้นก็รับกระดาษโน้ตหนึ่งแผ่นมาส่งให้ยงสุน

“รบกวนติดต่อมาทางนี้นะครับ”

อาจเป็นเพราะอารมณ์เสีย อีกฝ่ายจึงไม่พูดอะไรต่อและหันหลังเดินหน้าตั้งออกไปพร้อมกับเหล่าบอดีการ์ด

ในจังหวะที่ยองสุนเก็บกระดาษโน้ตแผ่นนั้นใส่กระเป๋าด้านหลังในตู้ห้อยอย่างระมัดระวัง อยู่ๆ หญิงสาวคนนั้นก็ตบหน้ายงสุนอย่างกะทันหัน

“เพียะ!”

“กรรมการผู้จัดการ!”

กรรมการผู้จัดการโกซิงฮยอนตื่นตระหนกตกใจมาก รีบดูทันทีว่าแก้มของยงสุนเป็นอะไรหรือไม่

นี่มันสถานการณ์ร้ายอะไรกัน

ถ้าหากสำนักงานใหญ่รู้ว่าแก้มของผู้มีอำนาจสูงสุดในกรุงปอยองลูกเขยสุดที่รักของท่านประธานใหญ่ ถูกหญิงสาวต่างชาติที่ไม่รู้ว่าเป็นใครด้วยซ้ำตบเข้าระหว่างมาทำงานนอกสถานที่ในประเทศไทยขึ้นมา...แต่คิดก็อนาคตมืดมนแล้ว

“ไม่เป็นไรครับ ไม่เป็นไร”

ทว่ายงสุนกลับหัวเราะขณะลูบแก้มที่เริ่มแดงขึ้น

ก่อนจะพูดกับหญิงสาวที่พิศพิດเพราะระงับความโกรธไม่อยู่

“เคยแต่งงานแล้วจริงๆ ด้วยสินะ”

“...”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ เมื่อกี้อาจจะได้ยินมาแล้ว ผมขเวยของสุนจากเอสเอสกรุ๊ปครับ คุณมาจากที่ไหนหรือครับ”

“ทำไมฉันต้องบอกด้วยคะ”

“อย่างน้อยก็ควรทราบชื่อก่อน คราวหน้าผมจะได้ไม่พูดจาให้ร้ายแบบนี้”

อีกใจครับ”

“ที! หมายความว่าถ้าบอกชื่อเสียงเรียงนาม คุณจะยอมเล่นแบบแฟร์เพลย์
จึ้นหรือคะ”

“อาจจะเป็นไปได้แหละครับ เพราะเกาหลีเป็นประเทศขงจื้อ”

เธอปลงเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะจับมือของฮุนแล้วตอบ

“เอลิซา เลคก็ ค่ะ จากซีอาร์”

“เจ้าหน้าที่ระดับสูงหรือครับ”

“ไม่ใช่หรือคะ”

“อืม...อย่างนั้นสินะ ผมเข้าใจแล้วครับ ไว้คราวหน้ามาท้าทายกันที
สักครั้งนะครับ”

“ไม่โกรธหรือคะที่โดนตบ”

“โดนตบครั้งเดียวแล้วได้เบอร์ติดต่อของท่านอดุมมา ก็กำไรอยู่ไม่ใช่หรือ
ครับ แถมยังปลุกคู่แข่งคนสำคัญที่เตรียมตัวมาอย่างดีได้อีกด้วย...”

“ชื่อขเวยงฮุนใช่ไหมคะ ฉันจะจำไว้ค่ะ”

เอลิซาจ้องของฮุนขม็งและหมุ่นตัวเดินออกจากห้องจัดเลี้ยง
กรรมการผู้จัดการโกซิงฮยอนจึงเอ่ยถามพร้อมกับสำรวจว่าแก้มของฮุน
โอเคหรือไม่

“ว่าแต่รู้ได้ยังไงว่าผู้หญิงคนนั้นแต่งงานแล้ว”

“มองแล้วให้ความรู้สึกเหมือนผู้หญิงที่แต่งงานแล้วล่ะครับ”

“สวยๆแบบนั้นเนียนะ มองจากตรงไหน แล้วถ้าไม่ใช่ขึ้นมาจะอย่างไร”

“ไม่ใช่ก็ไม่ใช้สิครับ แต่จนถึงที่สุดแล้วก็ไม่ยอมพูดอยู่ที่ว่าแต่งงานแล้วจริง
หรือเปล่า ก็แสดงว่าจริงไม่ใช่หรือครับ”

ฮุนลูบแก้มพร้อมรอยยิ้ม กรรมการผู้จัดการโกซิงฮยอนจึงมองเขา
เหมือนเป็นสัตว์ประหลาด